

Sygn. akt V CNP 87/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi P. M. J. M. R. Spółki Jawnej
w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 15 marca 2012 r.,

w sprawie z powództwa A. W. S.A.

przeciwko P. M. J. M. R. Spółce Jawnej

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 września 2013 r.

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 1 800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Pozwana „P.” M. J., M. R. spółka jawna wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 15 marca 2012 r. (sygn. akt I ACa .../12) - w pkt 1 i 3 - którym zmieniono zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego (sygn. akt X GC .../11) w ten sposób, że zasądzono od strony pozwanej na rzecz strony powodowej (A. W. S.A.) kwotę 52.515 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od 3 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.420 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalono (pkt 1); oddalono apelację w pozostałej części (pkt 2) oraz zasądzono od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.726 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego (pkt 3). Podstawę skargi stanowiły zarzuty naruszenia art. 484 § 2 w zw. z art. 483 § 1 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c. Skarżąca wniosła o stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z przepisami art. 483 § 1 w zw. z art. 484 § 2 k.c. oraz art. 65 § 2 k.c.

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenia niezgodnego z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Uwzględniając powyższe,

bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona, gdyż zaskarżonemu orzeczeniu nie można postawić zarzutu niezgodności z prawem w wyżej przedstawionym znaczeniu.

Taka sytuacja zachodzi w odniesieniu do wniesionej skargi. Nie można bowiem podzielić, bez konieczności głębszych dociekań prawnych, zarzutu kwalifikowanego naruszenia art. 484 § 2 k.c. w zw. z art. 483 § 1 k.c. w sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji, uznając roszczenie o zapłatę kary umownej za uzasadnione jednocześnie dokonał jej miarkowania obniżając ją do 1/3 części. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie wyraził stanowiska, iż brak szkody po stronie wierzyciela nie ma wpływu na możliwość jej miarkowania, lecz przyjął - zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03 (OSNC 2004, nr 5, poz. 69), mającej moc zasady prawnej - że nie jest to okoliczność, która wyłącza w ogóle uprawnienie wierzyciela do żądania zapłaty przez dłużnika kary umownej, a może mieć jedynie wpływ na miarkowanie jej wysokości.

Nie można również uznać, aby w sposób kwalifikowany doszło do naruszenia art. 65 § 2 k.c. poprzez dokonany przez Sąd Apelacyjny sposób interpretacji § 25 pkt 5 umowy najmu stron z dnia 28 marca 2006 r. w sytuacji wyboru przez Sąd jednego z możliwych wariantów jego interpretacji opartego na analizie logiczno-językowej wzmocnionej argumentem, że określone w tym postanowieniu umowy przyczyny uzasadniające żądanie zapłaty kary umownej przez wynajmującego zależały ze swej natury od najemcy i przyczyn jego obciążających.

Z tych przyczyn na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. przy uwzględnieniu przepisów § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).